

marks første Taler“, som en Avis nylig havde kaldt ham, var ikke mere end nogle og tredive Aar men bar allerede Alderens Mærker. Der var i denne Mands Sind kastet en sydende Brand, som holdt hans Nerver i altid bristefærdig Spænding.

Han gjorde ved denne Lejlighed ikke nogen Brug af sin Virtuositet som Taler. Han var mærkværdig neddæmpet, Stemmen bevæget, Ordene jævne og stilfærdige. Først mindedes han den tidligere afdøde Mor og bragte derpaa Faderen en Tak for hans store Trofasthed mod Hjemmet, „for den Selvets Overvindelse, der er den største og frugtbareste af alle Sejre“.

Baade Tønen og Ordene lød sært i manges Øre. Folk saae paa hinanden og tænkte, at han maaske vidste mere end andre om Hemmelighederne i Søren Smeds skjulte Livsløb, som paa den Gamles eget udtrykkelige Forlangende fik sin Afslutning her paa de fattiges Gravplads.

Straks efter Begravelsen kørte Borgmesteren og det øvrige Købstadsfølge bort. Særlig havde Borgmesteren travlt med at komme afsted for ikke at kompromitteres ved en for nær Berøring med en politisk Oprører. Ogsaa Byens egne Folk sagde Farvel ved Kirkegaardsporten.

Men det tog Tid, før alle fik givet Familien Haanden, og navnlig flokkedes Folk omkring Tyge for at høre nyt om den spændte politiske Situation.

De øvrige Søsken stod tilsidst ganske forladte, blege af Utaalmodighed efter at komme afsted. Den dekorerede Instrumentmager og en anden ældre Broder, der var Skolelærer og Kirkesanger, stod for sig selv et Stykke borte og vendte Ryggen til den politiserende Gruppe. Instrumentmageren, der støttede sig anstandsfuldt til sin stramt oprullede Silkeparaply, beskuede med kunstlet Henrykkelse det foraarssgrønne Landskab, mens Blodet løb ham til og fra de dirrende Kinder.

Skolelæreren var en kødtung, okseagtig Skikkelse med Brystet dækket af et stort Skæg. Han havde hele Tiden Ørene vendt mod det, der foregik bagved ham, og hans Øjne var fulde af Uro.

Søsteren Katrine, Præstefruen — en mørkladen, jætteeagtig